

delig højere i det nordlige Jylland og det vestlige Jylland end i det øvrige Land. Men dernæst er den ingenlunde et Tegn paa Jordens Værdi til Kornproduktion, og det er dog den, vi skulde søge, naar vi skal lægge en Kornafgift. Jeg kan derfor ikke indse, at Jordprisen kan benyttes som Fundament for en saadan Ordning. Nu talte det ærede Medlem fra Lolland, som havde Ordet, om Forholdene derovre, om, hvorledes det der i Fjor, eller maaske var det for flere Aar siden, havde vist sig, at hvis man lagde en Ligning paa den Maade, vilde det ende med, at omtrent alt, hvad de større Gaarde havde avlet, slugtes. Jeg tror ikke, at vi kan faa noget rigtigt retfærdigt frem, uden hvis vi begynder at ligne efter de Fold, som Jorden giver. Men jeg kan slet ikke forstaa, at vi egentlig behøver at have en saadan Ordning i dette Øjeblik, thi der er jo ingen, der i dette Øjeblik ved, hvad vi til sin Tid faar, og selv om man har et daarligt Aar, ser man jo dog, at man i visse Egne af Landet kan have en meget frugtbar Afgrøde. Saaledes blev det fortalt, at i det sydlige Sjælland, havde man i Fjor haft en langt ringere Høst end i det nordlige Jylland, og jeg har som gammel Landmand oplevet, at der kan være stor Forskel paa Høst-udbyttet af Jorder, som kun ligger 2—3 Mil fra hinanden. Nu at begynde at ligne uden at kende til, hvorledes Høsten bliver, og hvorledes den bliver paa de forskellige Egne, er og maa blive galt. Jeg tror nu, at vi kom meget nemmere over det, hvis den højtærede Minister fik Lov til i Stedet for at lave denne Kornordning at ekspropriere alt, hvad der avles af Vintersæd, og saa fik Lov til at købe det, som han manglede. Der er jo ikke Spørgsmaal om, at hvis Aaret bliver godt, vil han let naa det Antal hkg, som han har Brug for. Naar man tager Statistisk Aarbog, ser man, at i Femaaret 1909—13 har Gennemsnittet af Vintersæden bragt 7 Mill. hkg. Det maa sikkert kunne suppleres saaledes, at Ministeren faar, hvad der er nødvendigt, ved at købe til af anden Sæd, men selvfølgelig maa vi have en betydelig højere Pris end de 23 Kr. for Vintersæden. Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) har allerede paavist, hvorledes Landmændene er daarlig tjente med den Pris, der kan skaffes frem i et daarligt Aar, hvorimod de faar en overflødig høj Pris i et godt Aar. Jeg tror, at vi simpelt hen skulde indskrænke os til at give Ministeren Lov til at ordne den Sag ved at opkøbe al Vintersæden og supplere,

hvad han mangler, ved at købe den anden Sæd, og der er ikke Tvivl om, at saafremt der bliver sat en ordentlig Pris for det, saa vil den højtærede Minister kunne faa alt det, han ønsker i den Retning.

Der er jo en Mængde andre Ting i denne Kornlov, som efter min Overbevisning er urimelige, men jeg haaber, at naar den kommer i Udvalg, vil den komme tilbage derfra med den Erklæring, at vi kan ikke faa den Sag ordnet i denne Samling, men at man maa vente dermed til næste Samling, og jeg mener heller ikke, at noget vilde være forsømt ved at vente saa længe, da vi rimeligvis sidst i Juni Maaned maa kunne se, hvilke Afgrøder vi kan faa, og saa muligvis kan træffe en Kornordning for de Afgrøder, det tegner til, at vi kan faa.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds omtalte, at det egentlig først var i de sidste 3 Uger eller 14 Dage, før Høsten kom til Ende, at man kunde have nogen Mening om, hvorvidt Avlen vil blive stor eller lille. Jeg er ikke enig med det ærede Medlem deri. Vi kan i Regelen allerede i de første Dage i Juli eller de sidste Dage af Juni Maaned være klare over, hvad Afgrøde vi vil faa, og behøver ikke at vente dermed, indtil vi staa lige overfor Høsten. Naturligvis kan der være Spild ved Høsten, saaledes som det ærede Medlem omtalte, men dette Spild er jo dog af, om ikke underordnet Betydning, saa dog af grumme lille Betydning for Mængden.

Jeg vil altsaa haabe, at Lovforslaget maa komme fra Udvalget med Udsigt til, at det bliver den kommende Rigsdag, der kommer til at vedtage denne Kornordning, og at vi bliver fri for den i denne Samling.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal takke de forskellige Ordførere, der har tilsagt deres Medvirkning til selv paa denne korte Tid at tilvejebringe en Gennemførelse af Lovforslaget. Mange har jo med Rette beklaget den korte Tid, der er levnet til Overvejelse og Beslutning, og jeg kan kun føje min Beklagelse dertil; men Forberedelserne maa naturligvis i en saadan Sag være det, der tager den længste Tid, Beslutningen og Afgørelsen maa træffes paa forholdsvis kort Tid. Den længste Tid til Forberedelserne er jo taget af de landbrugskyndige, der har forhandlet om Sagen, hvem jeg allerede sidst i Oktober Maaned anmodede om at forberede den, og fra hvem jeg først i Februar — for øvrigt efter Planen — modtog Forsla-